

Han havde tilkøbt sig sin Ungdoms Handlefrihed med et glædeløst Ægteskab og turde af Frygt for Folkestemningen ikke lade sig skille. Et Kærlighedsforhold til en ung Kvinde havde han af samme Grund maattet skjule, ja han havde været nødt til offentlig at fornægte det, da hun midt under en Valgkampagne dræbte sig af Skam.

Og dette var ikke det første og vilde ikke blive det sidste Menneskeoffer, han med sorgtungt Hjerte maatte bringe sin Vaabenlykke. Politik var en blodig Haandtering. Hver Dag var en Kamp paa Liv og Død mod Ven og Fjende, mod Misundelsen, der fulgte en Politiker paa Foden i hans eget Parti fra den første Gang, han vandt Bifald paa en Talerstol, mod Hadet, der laa paa Lur for at styrte sig over ham ved den mindste Snublen, mod Spøgelsefrygten i hans eget Sind, Angsten for de uhaandgribelige Magter, der vilde kunne fælde ham, før Sejren var vunden og det nye Rige grundfæstet.

I sine trætte Øjeblikke, naar han digtede sit Liv om, kunde han undertiden ønske, at han endnu sad ukendt paa et Tagkammer og løftede sig op over Livets uafhjælpelige Jammer ved at skrive Elskovsvers og lystige Satirer. — Men der gik ingen Vej tilbage for ham længer!

Paa saa uhyggelig en Maade opløstes det gamle Smedehjem i Enslev, som Forældrene havde holdt sammen paa med livslang Selvopofrelse. For sidste Gang havde de ufordragelige Søsken været samlede i de smaa Stuer, hvor de engang voksede op ved hinandens Side under Straalerne fra Moderens milde Øjne som Planter i en Solbænk. Kort efter blev det meste af Bohavet solgt ved Auktion, baade den store Stolpeseng, hvori de alle var født, Familjevuggen, hvis Gænger havde lydt gennem Huset i de mange Aar som Hjemmets Hjerteslag, og Slagbænken, hvor de efterhaanden allesammen havde sovet to og to med Armen om hinandens Hals som forenede for Evigheden.